

Dün çok yorgun olduğum halde, kafamdaki düşünceleri susturup uyuyamadım. Susturmayı öğrendiğimi, istediğim zaman uyuyabileceğimi sanıyordum. Hala ne kadar acemiyim.

Yazmayınca böyle oluyor, sanırım. Klavyenin tuşlarıyla terbiye edilmiş ve uygun parmak egzersizlerini yapmadan susmayan bir beynim var. Veyahut, *tembel elin cezasını kafa çeker*.

/Bundan ne kastediyorsun?/ her türden söze verilebilecek bir cevap. Bu sebeple, herhalde, sözün ne kadar manasız bir araç olduğunu anlatıyor.

Bugün, hayattaki asıl yorgunluk ve imtihanın *insanlardan* geldiğine bir kere daha şahit olurken, *Allah bizi birbirimize imtihan olarak yaratmış* safhasında, aslında bunun büyük ölçüde lisanın anormalliğinden, kendini ifade ettiğini sanan zavallı insanın, karşıya ne gittiğinden bîhaber oluşundan kaynaklandığını da düşündüm. İnsan lisanın *çok büyük bir mucize* olduğu kanaatinde ve haklı, ancak ince bir lisan işçiliğimiz yok, lisan konusunda hala yontmataş devrindeyiz, *yontma-kelime-devri*. (Biriniz bu isimle bir roman yazın da yayınlayalım.)

Birbirimizin kulaklarına sivriltilmiş ses yığınları sallayıp, anlaşılabileceğimizi düşünüyoruz.

Son iki senedir, sanırım oğlum büyüdükçe, insanları *akıllı* yaratıklar olarak kabul etmeyi bir kenara bıraktım. Yani, *maymun* demek istemem ama insanın, kitap yazan adamların anlatmayı sevdiği gibi ulvi bir tarafı da yok. *İnsan olmak* deyince, hani, yüksek bir noktadan bahsedilir ya, ha, işte o *insan olmak* bende artık *maymunun azıcık tüysüzü* intibai uyandırıyor. Eline geçirdiği oyuncakları, kelimeden oyuncakları, aletten oyuncakları birbirine fırlatıp oynayan bir takım maymuncuklar.

Wiyk wiyk wiyk.

Kur'an-ı Hakim'de insana dair okuduklarımda da bir *insan yalakalığı* göremiyorum. Onun için pek sevilmiyor sanırım modern zamanlarda. Şahsen *Kitap* hakkındaki olumlu fikirlerimin bir sebebi *insan yalakalığı* olmayışı.

Bu *insan yalakalığı* başımızın belası çünkü. Her yerde *insana insan propagandası*. Hayır, ne gerek var, madem o kadar iyi, neden bu kadar iyi olduğunu hatırlatma ihtiyacı duyuyor?

İnsanın kendini insandan başka bir şey haline getirme macerasına medeniyet diyoruz ama bu pek çalışmıyor. Köpekler kemik fotoğrafına ve erkekler kadın fotoğrafına hala aynı salaklıkla meylediyorlar. İnsanın bu fotoğrafı meydana getirecek kadar zekası, neticede bu zekanın kendi malum ihtiyaçlarına çalışmasını ve o ihtiyaçları yok etmediği müddetçe, medeniyetin de bu ihtiyaçlar etrafında şekilleneceği gerçeğini unutturuyor.

Yani, hayır, teknik olarak bir *mucize* sayılabilecek Internet gibi bir araç yapıyor ama bunu *twitter* gibi, ortalaması mahalle kahvesiyle, okul kantini arasında seyreden bir yere dönüştürüyor. Şimdi ben insanın gerçekten akıllı olduğuna inanmalı mıyım?

Tanıştıklarım *insan* olduğu önyargısıyla yaklaşınca, ve onların her tür *insanlığı* yapabileceğini kabul edince, mutlu oluyorum. Belki tüm mutluluğun kaynağı da budur.